

Kniha Daniel – dvacátý pátý

Odhalení úpadku Babylóna: prorocký úsek od Nebúkadnesara k Belšasarovi

Jeff Pippenger

2023-12-20

Belšazarův pád v páté kapitole byl předobrazem pádem Nebúkadnesara ve čtvrté kapitole.

„Na posledního vládce Babylóna, stejně jako předobrazně na jeho prvního, dolehl výrok božského Strážce: ‚Království od tebe odešlo.‘ Daniel 4,31.“ Proroci a králové, 533.

Nebúkadnesar představuje počátek a Belšasar konec království, které vládlo sedmdesát let, a tím symbolizovalo panování zemské šelmy ze třinácté kapitoly Zjevení (Spojených států), která měla vládnout v době, kdy byla nevěstka z Týru (papežství) v zapomnění.

I stane se v onen den, že Tyr bude zapomenut sedmdesát let, podle dnů jednoho krále; po uplynutí sedmdesáti let bude Tyr zpívat jako nevěstka. Izajáš 23,15.

Nebúkadnesar tedy představuje počátek Spojených států a Belšasar představuje konec Spojených států. Nebúkadnesar představuje počátek republikánského rohu a počátek protestantského rohu. Belšasar představuje konec republikánského a protestantského rohu.

Soud, který přišel na Nebúkadnesara, trval „sedm časů“. Příběh o tom, jak Nebúkadnesar žil jako zvíře po dva tisíce pět set dvacet dní, použil William Miller při svém výkladu „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest, ačkoli se nezabýval dvěma tisíci pěti sty dvaceti, jež jsou symbolizovány v soudu nad Belšazarem.

A toto je nápis, který byl napsán: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Toto jest výklad té věci: MENE; Bůh sečetl tvé království a ukončil je. TEKEL; Byl jsi zvážen na vahách a byl jsi shledán nedostatečným. PERES; Tvé království je rozděleno a dáno Médům a Peršanům. Daniel 5,25–28.

Kromě výkladu, který Daniel přisoudil tajemnému nápisu na zdi, slova „mene“ a „tekel“ představují míru hmotnosti a tato slova zároveň označují i určitou peněžní hodnotu (Exodus 30,13; Ezechiel 45,12). „Mene“ je padesát šekelů neboli jeden tisíc ger. „Mene, mene“ se tedy rovná dvěma tisícům ger. „Tekel“ je dvacet ger. Proto se „mene, mene, tekel“ rovná dvěma tisícům dvaceti ger. „Upharsin“ znamená „rozdělit“, a proto znamená polovinu jednoho „mene“ a představuje pět set ger. Dohromady představují součet dva tisíce pět set dvacet.

Poslední výrok sestry Whiteové ukazuje, že Balsazar byl předobrazem Nebúkadnesarem, avšak ještě konkrétněji zdůraznila jejich společný soud a oba soudy jsou představeny jako symbol „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest. Písmo používá několik výrazů k označení „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest. Jeremiáš je představuje jako Boží rozhořčení.

Jak Hospodin ve svém hněvu zahalil dceru sijónskou oblakem a svrhl z nebe na zem nádheru Izraele a v den svého hněvu nevzpomněl na podnož svých nohou! Hospodin pohltit všechny

příbytky Jákobovy a neslitoval se; ve svém rozhořčení zbořil pevnosti dcery judské, srazil je k zemi, znesvětil království i jeho knížata. Ve svém prudkém hněvu odťal všecken roh Izraele; odtáhl svou pravici před nepřítelem a vzplanul proti Jákobovi jako planoucí oheň, který pohlcuje kolem dokola. Napjal svůj luk jako nepřítel, postavil se se svou pravicí jako protivník a pobíjel vše, co bylo žádoucí očím, ve stanu dcery sijónské; vylil svou prchlivost jako oheň. Hospodin byl jako nepřítel; pohltil Izraele, pohltil všechny jeho paláce, zničil jeho pevnosti a rozmnožil v dceři judské zármutek a naříkání. Násilně odňal svůj stánek, jako by byl zahradou; zničil místa svých shromáždění. Hospodin způsobil, že se na Sijónu zapomnělo na slavnosti a soboty, a v rozhořčení svého hněvu pohrdl králem i knězem. Hospodin zavrhl svůj oltář, zhnusil si svou svatyni, vydal do ruky nepřítele hradby jejích paláců; v Hospodinově domě pozvedli křik jako v den slavnosti. Hospodin pojal úmysl zničit hradbu dcery sijónské; natáhl měřicí šňůru, neodtáhl svou ruku od hubení; proto dal náspu i hradbě truchlité, spolu zemdlely. Pláč 2,1–8.

Hospodinův hněv je vyjádřen jako „rozhořčení jeho hněvu“ a jeho hněv se naplnil jak na severním království, tak na jižním království Izraele. Proto kniha Daniel označuje „první“ a „poslední“ rozhořčení. Jeremjáš zmiňuje „měřicí šňůru“, kterou Hospodin „natáhl“, když vykonal svůj hněv vůči svému vyvolenému lidu. O této šňůře je zmínka také ve Druhé knize královské.

A Hospodin mluvil skrze své služebníky, proroky, takto: Protože Manases, král judský, páchal tyto ohavnosti a činil ještě hůře než všechno, co činili Emorejci, kteří byli před ním, a svedl také Judu k hříchu svými modlami, proto takto praví Hospodin, Bůh Izraele: Hle, uvedu na Jeruzalém a na Judu takové zlo, že každému, kdo o něm uslyší, budou zvonit obě uši. A natáhnou nad Jeruzalém šňůru Samaří a olovnici domu Achabova; a vytrhnu Jeruzalém, jako člověk vytírá mísu, vytře ji a obrátí ji dnem vzhůru. A opustím ostatek svého dědictví a vydám jej do ruky jeho nepřátel; a stanou se kořistí a lupem všem svým nepřátelům. 2 Královská 21,10–14.

„Měřicí šňůra“ Božího rozhořčení, již je Mojžišových „sedm časů“, byla nejprve roztažena nad severním královstvím (domem Achabovým) a potom nad Judou. Jiným biblickým označením pro „sedm časů“, odvozeným z Leviticus dvacet šest, je výraz „rozptýlen“.

I já budu i já proti vám postupovat v prchlivosti; a budu vás trestat sedmeronásobně za vaše hříchy. Budete jíst maso svých synů a budete jíst maso svých dcer. Zničím vaše posvátné výšiny, porazím vaše modly a uvrhnu vaše mrtvá těla na mrtvá těla vašich modlářských obrazů, a má duše si vás zhnusí. Obrátím vaše města v trosky, uvedu vaše svatyně v zpusť a neucítím libou vůni vašich kadidel. Uvedu zemi v zpusť, takže vaši nepřátelé, kteří v ní budou bydlet, nad ní užasnou. Rozptýlím vás mezi pohany a vytasím za vámi meč; vaše země bude zpustošená a vaše města obrácena v trosky. Tehdy bude země požívat svých sobot po všechny dny, kdy bude ležet zpustošená a vy budete v zemi svých nepřátel; tehdy bude země odpočívat a požívat svých sobot. Po všechny dny, kdy bude ležet zpustošená, bude odpočívat, protože neodpočívala o vašich sobotách, když jste v ní přebývali. Leviticus 26:28–35.

Rozptýlení mezi pohany se naplnilo pro Daniele, když byl za zajetí Jójakíma odveden jako otrok do Babylóna. Potom, zatímco byl Daniel v „zemi nepřátel“, země odpočívala a užívala si „svých

sobot“. Druhá kniha Paralipomenon nás informuje, že toto časové období tvořilo sedmdesát let Jeremiášových, které Daniel rozpoznal v deváté kapitole.

A ty, kteří unikli meči, odvedl do Babylóna; a byli jemu i jeho synům služebníky až do kralování království perského, aby se naplnilo slovo Hospodinovo z úst Jeremiášových, dokud země neužila svých sobot; po všechen čas, kdy ležela zpustošená, zachovávala sobotu, aby se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce Kýra, krále perského, aby se naplnilo slovo Hospodinovo pronesené z úst Jeremiášových, vzbudil Hospodin ducha Kýra, krále perského, takže dal svolat po celém svém království a také to vydal písemně těmito slovy: Toto praví Kýros, král perský: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes, a on mi přikázal, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Hospodin, jeho Bůh, buď s ním, a nechť vystoupí. 2 Paralipomenon 36:20–23.

Výraz „rozptýlení“ je symbolem „sedmi časů“. Soud nad Nebúkadnesarem v podobě „sedmi časů“ života jako zvíře předobrazoval soud nad Belšasarem, jak jej představují tajemná slova na zdi: „mene, mene, tekel upharsin“. Belšasarův soud byl znázorněn nápisem, který odpovídal číslu dva tisíce pět set dvacet, stejnému počtu dnů, po něž Nebúkadnesar žil jako zvíře, a stejnému počtu let, které jsou vyjádřeny „sedmi časy“ v Leviticu dvacet šest.

Belšasarův soud, který byl předobrazem soudem nad Nebúkadnesarem, byl symbolicky znázorněn „sedmi časy“ a oba tyto soudy představovaly „pád Babylóna“, jenž je symbolem poselství druhého anděla. První pád Babylóna nastal tehdy, když byla stržena Nimrodova věž.

Celá země pak byla jedné řeči a jedné slov. I stalo se, když táhli od východu, že našli rovinu v zemi Šinear a usadili se tam. I řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel a dobře je vypalme. A měli cihly místo kamene a asfalt měli místo malty. Pak řekli: Nuže, vystavme si město a věž, jejíž vrchol bude sahat až k nebi; a učinme si jméno, abychom nebyli rozptýleni po povrchu celé země. Tu sestoupil Hospodin, aby spatřil město a věž, které stavěli synové lidští. A Hospodin řekl: Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč; a toto je teprve začátek jejich jednání; nyní jim nebude znemožněno nic z toho, co si umínili učinit. Nuže, sestupme a zmatme tam jejich řeč, aby jeden nerozuměl řeči druhého. A tak je Hospodin odtud rozptýlil po povrchu celé země; i přestali stavět město. Genesis 11:1–8.

Při soudu nad Bábelem, který byl soudem nad Nimrodem, Hospodin „rozptýlil“ Nimrodovy vzbouřence po „celém povrchu země“. Nimrod a jeho druhové věděli, že jejich vzpoura povede k tomu, že budou rozptýleni, neboť řekli, že pohnutkou ke stavbě věže a města je „učinít si jméno, abychom nebyli rozptýleni po celém povrchu země“.

„Jméno“ je v prorockém smyslu symbolem charakteru. Charakter, který Nimrod a jeho druhové ustavili, je vyjádřen jejich skutky, neboť podle ovoce poznáte charakter. Ovocem Nimrodovy vzpoury, a tudíž symbolem jeho charakteru, bylo vystavění věže a města. „Věž“ je symbolem církve a „město“ je symbolem státu. Jméno Nimrodových vzbouřenců, které představuje jejich charakter, spočívalo ve spojení církve a státu, jež je také symbolicky znázorněno jako obraz šelmy.

Pasáž označující pád Bábelu obsahuje výraz „nuže“ opakovaný třikrát. Potřetí zaznívá tehdy, když Bůh přináší soud zmatení jejich jazyka a rozptýlení po zemi. První „nuže“ bylo přípravou pro

druhé „nuže“, kdy stavěli své město a věž. Když během dějin druhého výrazu „nuže“ své dílo dokonali, Bůh sestoupil, aby jejich vzpouru viditelně posoudil. Třetí „nuže“ bylo soudem a druhé „nuže“ bylo viditelnou zkouškou. První „nuže“ představuje jejich první selhání a prorocky trojí výskyt „nuže“ označuje třístupňový proces zkoušení věčného evangelia. Ve svědectví o Nimrodově vzpouře a pádu je obsaženo mnohem více informací, avšak my pouze poukazujeme na to, že při prvním pádu Babylóna (Bábelu) je označen symbol „sedmi časů“, jak je vyjádřen „rozptýlením“. Nimrodův soud byl znázorněn rozptýlením, Nebúkadnesarův „sedmi časy“ a Belšasarův „dvěma tisíci pěti sty dvaceti“.

Podpis Alfy i Omegy ukazuje, že linie prorocství, znázorněná čtvrtou a pátou kapitolou, je poselstvím pozdního deště druhého anděla a Půlnočního volání. Tato linie začíná pádem Babylóna, představovaným Nebúkadnesarem, čímž označuje rok 1798, kdy duchovní Babylón (papežství) padl poprvé. Potom na konci této linie padá Babylón Belšasarův, čímž je vyznačen začátek postupného pádu duchovního Babylóna (opět papežství), počínající krizí nedělního zákona. Na začátku linie jsou dva svědkové pádu Babylóna a na jejím konci jsou dva svědkové. Prorocká logika rozpoznává podpis velkého Počátku a Konce a zároveň vidí, že o tématu pádu Babylóna svědčí v linii znázorněné ve čtvrté a páté kapitole knihy Daniel čtyři svědkové.

V typologickém vztahu Nebúkadnesara a Belsazara, vztáhneme-li jej k posledním dnům, nacházíme šelmu ze země v jejím beránkovitém stavu znázorněnou Nebúkadnesarem, a poté, když mluví jako drak, vidíme Belsazara. V prorockém vztahu vidíme republikánský roh vedený Ústavou Spojených států znázorněný Nebúkadnesarem a zvrácení Ústavy znázorněné Belsazarem. Uvidíme také Nebúkadnesara jako moudrou pannu a Belsazara jako pošetilou pannu.

V příštím článku budeme pokračovat v našem výkladu čtvrté a páté kapitoly knihy Daniel.

„Belšasar dostal mnoho příležitostí, aby poznal a činil Boží vůli. Viděl svého děda Nebúkadnesara vyobcovaného ze společnosti lidí. Viděl, jak Rozum, jímž se pyšný panovník chlubil, mu byl odňat Tím, kdo mu jej dal. Viděl krále vyhnaného z jeho království a učiněného společníkem polní zvěře. Avšak Belšasarova láska k zábavám a sebeoslavě zahladila poučení, na něž nikdy neměl zapomenout; a dopouštěl se hříchů podobných těm, které přivedly na Nebúkadnesara zjevné soudy. Promarnil příležitosti, které mu byly milostivě poskytnuty, a nedbal využít možností, které měl na dosah, aby se seznámil s pravdou. Otázku: „Co mám činit, abych byl spasen?“ tento veliký, ale pošetilý král lhostejně přešel.“

„Toto je nebezpečí dnešní bezstarostné, lehkomyšlné mládeže. Ruka Boží probudí hříšníka, jako probudila Belsazara, avšak pro mnohé již bude příliš pozdě k pokání.“

„Vládce Babylóna měl bohatství i čest a ve své pyšné sebelibosti se vyvyšoval proti Bohu nebe i země. Spoléhal na své vlastní rámě a nepředpokládal, že by se kdokoli odvážil říci: „Proč to činíš?“ Když však tajemná ruka psala písmena na stěnu jeho paláce, Belsazar byl naplněn bázní a umrl. V jediném okamžiku byl zcela zbaven své síly a pokořen jako dítě. Uvědomil si, že je vydán na milost Tomu, který je větší než Belsazar. Posmíval se posvátným věcem. Nyní se jeho svědomí probudilo. Uvědomil si, že měl výsadu znát a činit vůli Boží. Dějiny jeho děda vystoupily před ním stejně živě jako nápis na stěně.“ Bible Echo, 25. dubna 1898.